

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cantvs Trigesimvstertivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joan
a Cru

Oper.
mysti
NI
122

& limina ad intrandum ipsam animam; cum autem à primis motibus transeunt usque ad rationem, limina transgrediuntur: at cum solum sunt motus primo primi, limina tantummodo contingere dicuntur, seu pulsare ianuam: quod tunc accidit, cum sensualitas rationem aggreditur insultibus suis, ut in actum aliquem deordinatum prorumpat. itaque non solum dicit anima hoc loco, ut hi motus non attingant animam: sed etiam ut neque advertentia & reflexiones, quæ quieti & bono, quo fruatur, non conferunt, id præsumant. Itaque hæc pars sensitiva, in hoc statu iam est subiecta spiritui una cum omnibus potentijs, viribus & imbecillitatibus suis, unde hæc vita, est vita quædam beata, similis illi statui innocentia, ubi tota harmonia & aptitudo partis sensitivæ hominis ad maiorem oblecta-

tionem, & copiosius subsidium cognitionis & amoris Dei, homini deferretur in pace & concordia cum portione superiori. Felix anima quæ ad hunc statum pervenit: *Sed quis est hic, & laudabimus eum: sicut enim mirabilia in vita sua.* Pærens cantus idcirco hoc loco insertus est, ut innotescat pax quæra & secera, quam possidet anima, quæ ad hunc eminentem statum pertingit; non vero ut quis putet hoc desiderium, quod hic anima ostendit, ut illa nymphæ mitescât, procedere ex eo, quod in hoc statu molesta sunt: iam enim tranquillæ sunt & sedate, ut superius explanatum est. Hoc siquidem desiderium potius est illorum, qui proficiunt & præcederunt, quam perfectorum, in quibus parum, vel certe nihil regnant passiones & motus.

CANTVS TRIGESIMVS
TERTIVS.

CANCION XXXIII.

SENSVS.

*Abcondere carillo,
Imira contu haz alas montañas.
Ino quieras dez illo
Mas mira las campañas
Dela que va por insulas estrañas.*

*Abcondere dilectule
Et facie tua montes aspice
Neque id velis dicere
Quin imo intueri campos
Illius, qua graditur per insulas extraneas.*

EXPLANATIO.

Postquam Sponsus & Sponsa in antecedentibus cantibus frenarunt ac flecterentur passiones & potentias animæ tam sensitivas, quàm etiam spirituales, à quibus perturbari poterat; convertitur in præsentem cantu Sponsa ad internum animæ suæ recessum, ut fruatur dilecto suo: ubi ipse etiam ei per amorem coniunctus est, ubi illa quoque clàm summo opere delectatur in illo. Sunt autem ita sublimia & lapida, quæ geruntur in anima in hoc recessu matrimonij cum dilecto suo, ut neque ea sciat, neque effari velit; sunt etenim de genere illorum, de quibus dixit Isaias: *Secretum meum mihi, secretum meum mihi.* Et sic sola & seorsim ea possidet, sola & seorsim intelligit, sola

ac seorsim eis fruatur, & gratum habet, quod sine arbitris id contingat: vnde votis omnibus optat, vt sit valde reconditum, sublime, & à quacunque externa communicatione remotum. In quo assimilatur mercatori margaritæ, seu potius homini inuenienti in agro suo thesaurum absconditum, qui abiens cum gaudio abscondit & possedit eum. Idem hic postulat ipsa anima in hoc cantu à Sponso suo: vbi hoc stimulata desiderio, quatuor ab illo requirit. Primum, vt sese communicare dignetur in intimo, & abscondito animæ suæ recessu. Secundo, vt gloria & maiestate suæ diuinitatis, adoriatur & irradiet ipsius potentias. Tertio, vt tam alto & sublimi modo id fiat, quod nec intelligi, nec dici queat, neq; pars exterior, & sensitua, eius capax sit. Quarto denique ab eo petit, vt ad amet plurimas virtutes, quas plantauit in illa, quæ ad eum tendit & ascendit per sublimes altasque suæ diuinitatis notitias, nec non per excessus amoris peregrinos, & insolitos, longeque diuersos ab his, quos ordinariè experiri solet.

Abscondere dilectule.

Quasi diceret: dilecte Sponse mi, abscondere, queso, in animæ meæ intimo recessu, te que illi secreto comunica, eique tua mirabilia omnium mortalium oculis abscondita & petegrina pande.

Et facie tua montes aspice.

Dei facies est diuinitas: montes vero sunt animæ potentia, memoria, intellectus atque voluntas. itaque idem est ac si diceret: Illustra intellectum meum diuinitate tua, diuinas ei notitias conferendo, adorite voluntatem, diuinum ei amorem largiendo & communicando; ac denique aggredere memoriam, diuinæ gloriæ possessione. In quo petit anima à Sponso, quæcunque postulare potest. Non enim nunc contenta est Dei cognitione, & communicatione per posteriora, quemadmodum Deus olim se gessit cum Moyse, quod est eum per illius effectus operaque cognoscere: sed Dei ipsius facie duntaxat contenta est, quæ est essentialis communicatio diuinitatis absque alio medio, idque per quandam sui con-

ta ctum cum diuinitate. Quod plane alienum est ab omni sensu, & accidentibus, cum sit contactus nudarum substantiarum, animæ nimirum, mediantibus prædictis potentijs, & diuinitatis: ac proinde protinus ait:

Neque id velis dicere.

Id est, neque id velis dicere vt antea, quando communicationes tuæ huiusmodi erant, vt externis sensibus illas diceres, eo quod illarum essent capaces; non enim tam sublimes, tamque profundæ erant, vt eas assequi non valerent: iam vero opto vt tam sublimes, substantiales intimæque sint, vt minime eis id dici cupiam, ita vt illas percipere valeant: substantia enim sensibus comunicari nequit. vnde quidquid in sensum cadere potest, non est deus essentialiter. Optans igitur hanc anima hanc essentialem Dei communicationem, quæ in sensum non cadit, eo modo eam sibi conferri obsecrat, vt nequaquam sensibus dicatur: hoc est, ne tam infimo & externo modo te ipsum communicates, vt sensui comunicari & dici possit.

Quin imo campos intuere.

Diximus iam, quod Dei aspiciere, sit
Hhh ipsius

lis
ce

ca
T

Diuinitas
est Dei fa-
cies: non
sua vera
essentia
pascit.

B.
 Joann
 a Cru
 Oper
 mysti
 NV
 129

ipſius amare: campos vero hoc loco ap-
 pellat virtutum, donorum, perfectionum & diuitiarum ſpiritualium animæ multitudinem: ac ſi clarius diceret, quin imo introſum conuertere Dilectule, adamando campos virtutum ac perfectionum, quas in anima mea repoſuiſti, vt illarum amore captus abſcondaris, ac immoreris in illa: verum namq; eſt, quod licet ſint tuæ, iam nunc eo quod animæ eas donaueris; etiam illius ſunt,

Animæ nimirum meæ, tendentia ad te, per extraneas tui nouitias, ac per modos & vias peregrinas, & ab omnibus ſentibus, nec non à communi naturali cognitione alienas. Vnde idem eſt, ac ſi diceret: Quandoquidem anima mea tendit ad te per nouitias peregrinas, & à ſentibus alienas: tu quoq; viciffim, te illi tam intimè ſublimiterque communica, vt ab illis omnibus ſit alienum.

Qua graditur per inſulas extraneas.

CANTVS TRIGESIMVS QVARTVS.

CANCION XXXIV.

- La blanca palomica*
- Al Arca con el ramo ſe ha tornado*
- I ya la tortolica*
- Al ſocio deſcado*
- En las riberas verdes ha ballado.*

SEN SVS.

- Candida columbula*
- Ad arcam cum ramo eſt reuerſa,*
- Et turtur auis pudica*
- Sociam deſideratum*
- In virentibus rippis inuenit.*

DECLARATIO.

Sponſus interloquitur in præſenti cantu, concinens puritatem, quam Sponſa habet in hoc ſtatu, nec non diuitias & premium, quod acquiſiuit, eò quod ſe diſpoſuerit, ac deſudauerit vt illo perueniret. Bonam etiam fortem illi obtigiſſe canit, dum ſponſum ſuum in hac vntione inuenit, innuit præterea votorum illius complementum, voluptatem ac refrigerium, quod in ipſo poſſidet, tranſactis iam laboribus & anguſtijs, vitæ ac temporis antea cti, air itaque:

Candida columbula.

Candidam columbulam animam appellat propter candorem nitoremq; receptum ex gratia, quam in Deo reperit: quæ, inquit:

Ad arcam cum ramo eſt reuerſa.

Comparat hoc loco animam colum-

bæ Arce Noë; exitum ac reditum illius ad arcam; metaphoricè uſurpando, vt denotet id, quod animæ in hoc caſu euenit. Nam quemadmodum columba egreſſa ex arca Noë, ad eandem reuerſa fuit roſtro ramum oliuæ portans, in ſignum miſericordiæ diuinæ oſtenſæ in ceſſatione aquarum ſuper terram, propter diluuium inundatam; ita hæc anima ex arca omnipotentis Dei egreſſa per creationem,